

Протоиерей Кръстю Попов

Две противоположни гледища за светът.

Срещу Християнското гледище за светът изобщо и неговия произход се изпречва друго противохристиянско гледище.

От тук, разбира се, и страхът на добрите хора, постоянно засилван, че ще настъпи, ако вече не е настъпила, световна катастрофа и гибел за бъдещето, от разцеплението на човешката мисъл, което ще е и разрив със Историята.

Отрицателната теория не е ново явление. Тя преминава като червена нишка през цялата история на човечеството. Също и противохристиянското гледище не е от днес, или от вчера, а от самото появяване на християнството. Днес, обаче, те са засилени много повече от всеки друг път и, изглежда, ще се засилят още повече, защото има условия и обстоятелства, които благоприятствуват за това.

Поради това, разбира се, и човешката мисъл е твърде дълбоко разцепена по висшите въпроси: за Бога, за душата и нейното безсмъртие, за задгробния вечен живот, за Божият праведен съд, за човекът — неговия произход и цел на съществуването му и пр. — въпроси, които всякой човек не може и не бива да отmine без внимание и без да вземе становище по тях, било то положително или отрицателно, защото това становище ще има решаващо значение за него, за човека, през целия му живот.

За човека равнодушието по всякой въпрос не е позволено и не е достойно. То, обаче, по малко е позволено и е съвсем недостойно, когато се касае за висшите въпроси, за великите религиозни истини. Освен това, по такива въпроси, невъзможно е да се заема средина. Защото, когато един казва: има Бог, а друг каже: няма Бог, не може трети да дойде и каже: истината е по средата, т. е. има — няма Бог.

Вярата и неверието се изключват помежду си.

Длъжност, прочее, всекиму се налага да гледа да си състави едно ясно гледище, едно твърдо убеждение върху тия големи противоположности по висшите въпроси на живота, за да заеме спрямо тях съзнателно положение, а не колебливо — двоядушно. Да или не трябва да бъде становището на всекиго.

В това отношение, за да заеме едно или друго становище, много ще спомогнат на човека: възпитанието и литературата, особено последната, която не е нищо друго, освен духовна храна за него. И, като всяка храна, ползата, или вредата, от нея ще зависи, главно, от качеството ѝ, т. е. здрава ли е тя, или развалена — гнила, пълна с микроби и отровни вещества.